

There was too much wind to make the high part of the new Cobb* pleasant for the ladies, and they agreed to get down the steps to the lower, and all were contented to pass quietly and carefully down the steep flight, excepting Louisa; she must be jumped down them by Captain Wentworth. In all their walks, he had had to jump her from the stiles; the sensation was delightful to her. The hardness of the pavement gave for her feet made him less willing upon the present occasion; he did it, however. She was safely down, and instantly, to show her enjoyment, ran up the steps to be jumped down again. He advised her against it, thought the jar too great; but no, he reasoned and talked in vain, she smiled and said, "I am determined I will." he put out his hands; she was too precipitate by half a second, she fell on the pavement on the Lower Cobb, and was taken up lifeless! There was no wound, no blood, no visible bruise; but her eyes were closed, she breathed not, her face was like death. The horror of the moment to all who stood around!

Captain Wentworth, who had caught her up, knelt with her in his arms, looking on her with a face as pallid as her own, in an agony of silence. "She is dead! she is dead!" screamed Mary, catching hold of her husband, and contributing with his own horror to make him immovable; and in another moment, Henrietta, sinking under the conviction, lost her senses too, and would have fallen on the steps, but for Captain Benwick and Anne, who caught and supported her between them.

"Is there no one to help me?" were the first words which burst from Captain Wentworth, in a tone of despair, and as if all his own strength were gone.

"Go to him, go to him," cried Anne, "for heaven's sake go to him. I can support her myself. Leave me, and go to him. Rub her hands, rub her temples; here are salts; take them, take them." Captain Benwick obeyed, and Charles at the same moment, disengaging himself from his wife, they were both with him; and Louisa was raised up and supported more firmly between them, and everything was done that Anne had prompted, but in vain; while Captain Wentworth, staggering against the wall for his support, exclaimed in the bitterest agony—

"Oh God! her father and mother!"

"A surgeon!" said Anne.

He caught the word; it seemed to rouse him at once, and saying only-- "True, true, a surgeon this instant," was darting away, when Anne eagerly suggested—

"Captain Benwick, would not it be better for Captain Benwick? He knows where a surgeon is to be found."

Every one capable of thinking felt the advantage of the idea, and in a moment (it was all done in rapid moments) Captain Benwick had resigned the poor corpse-like figure entirely to the brother's care, and was off for the town with the utmost rapidity.

* Lyme Regis' harbour wall is called the Cobb and was built as a breakwater to protect ships and the town.

Túl nagy volt a szél, hogy az új gát magaslata a hölgyeknek élvezetes lett volna, így megegyeztek, hogy a lépcsőn az alsó részre térnek át, és mind örömmel ereszkedtek csendben és óvatosan alá a meredek lépcsősoron, mind, Louisát kivéve; ő Wentworth kapitány segítségével kellett, hogy leugorjon. Valahány sétájukon így kellett tennie, és valahányszor a lány nagy gyönyörűségére. Az alsó rész kövezetének keménysége ez alkalommal a kapitányt vonakodásra készítette, de engedett. A lány biztonságban leérkezett, és rögtön, izgatottságát bizonyítandó, ismét felrohant a lépcsőn, csak hogy újfent leugorhasson. Wentworth kapitány ellenezte, túl veszélyesnek vélte; de nem, hiába kérte, gyözködte, ő csak mosolyogva felelt:

- Eltökéltem, meg is teszem

A férfi kinyújtotta karját, de a lány úgy fél másodperccel elhamarkodta, az alsó rész kövére esett, és élettelenül terült el. Nem volt seb, sem vér, sem látható zúzódás; ám szeme csukva, lélekzete elállt, arca halásápadt volt. A körülállók mind elborzadtak!

Wentworth kapitány letérdelt mellé, karjaiba kapta, és – oly fákó arccal meredve rá, akár a lányé - a fájdalom néma csendjébe merült.

- Halott! Meghalt! – sikoltott fel Mary férjét megragadva, így méginkább mozgásképtelenné téve az ijedségtől úgyis kövé dermedt férfit; és a következő pillanatban Henrietta a kijelentés bizonyosságának tudatában szintén eszméletét veszítette, és menten a lépcsőre zuhant volna, ha Benwick kapitány és Anne közös erővel nem fogja meg és támogatja maguk között.

- Hát senki nem segít? – törtek fel szavak először Wentworth kapitányból teljes kétségbeesésben, és mintha teljes erejét elvesztette volna.

- Menjen, menjen oda! – kiáltotta Anne – Az Isten szerelmére, menjen oda hozzá! Magam is tudom tartani. Engem csak hagyjon és menjen! Maszírozzák a kezét, homlokát, itt vannak a sók; vigye, vigye!

Benwick kapitány engedelmeskedett, és Charles ugyanebben a pillanatban – kiszabadulva felesége szorításából -, mindketten odasiettek hozzá; és együtt megemelték Louisát kettejük között már biztosabban tartva, és mindent megtettek, amit Anne javasolt, de mindhiába; miközben Wentworth kapitány a falhoz tántorgott valami támaszt keresvén, a legkeserűbb kínban kiáltott fel

- Óh Istenem! Az anyját! Apját!

- Orvost! – kiáltott Anne

A férfi azonnal reagált a szóra; mintha hirtelen térítette volna magához, és csak ennyit mondott – Igaz, igaz. Orvost rögvést – és már rohant is volna, mikor Anne buzgón vetette közbe

- Benwick kapitány, nem lenne jobb, ha Benwick kapitány...? Ő tudja, hol talál orvost.

Mindenki – aki az adott pillanatban kész volt gondolkodni – látta az ötlet célszerűségét, és egy pillanat alatt (minden csak egy pillanat műve volt) Benwick kapitány teljességgel fivére gondjaira bízta a szegény élettelen testet, és teljes erővel a város fele iramodott.